

V A K M A N S C H A P

“hard maar waar”

Met stijgende verbazing en dalende interesse nam ik kennis van de inhoud van het artikel in Parketblad 07/8 getiteld :

“**Bevestiging van vakmanschap**” ,
dat o.a. handelt over het installeren van “ twee-laags-parket” (Q2)

Vele jaren geleden heb ik mij in het “Parketblad” over tweelaagsparket of Zweischicht -dat Q-2 in wezen is- geuit en het daarin een **hoog-geavanceerd hightech-product** genoemd.

Het was toen nog een nieuwe ontwikkeling die bij de één enthousiasme en nieuwsgierigheid wekt; bij de ander “**vooordeel**” -waaraan zorg en angst ten grondslag ligt- nog voordat daarover is nagedacht of enig eigen onderzoek naar is gedaan.

Daarom werd er -uit die volslagen agnosie, desinteresse en intellectuele indolentie om er zich in te verdiepen- door velen buitengewoon badinerend en denigrerend over geoordeeld en welhaast zolang uit de branche geweerd, totdat het bijna in de DIY-ketens verdwenen was.

Dat was dan weer zo’n kans geweest, die de branche door eigen schuld, aan zich voorbij zou hebben laten gaan.

De cursus in Nieuwe Gein bracht mij tot een vergelijking met de moderne boer die weer wordt beleerd hoe met zeis en dorsknuppel om te gaan of met een riek de aardappelen weer dienen te worden geoogst. Waar dat nu nog in de praktijk zou worden gebracht, betekent dat een snelle weg naar diens bankroet en omdat -indien dit veralgemeniseerd- er alsdan veel te weinig zou worden geproduceerd, waarvan een deel op het veld al is verrot, een wereldwijde hongersnood .

Anno 2000 worden die werken -of er nu wordt gezaaid of geoogst-, zeer grootschalig en in een mum van tijd, door een ingenieuze fabriek op wielen uitgevoerd.

Sedert het begin van de ontwikkeling van dat aanvankelijk miskende tweelaagsparket -ca 1994- worden honderden en honderden vierkante

meters er van aangebracht. Wij waren destijds namelijk een van de eersten door wie het in grote hoeveelheden -én dankbaar- opgenomen werd. Die grote vraag wordt niet alleen veroorzaakt door de technische voordelen en mogelijkheden daarvan, maar meer nog de grote vraag in appartementen en etage-bouw, waar doorgaans in oppervlakte (*en dat mag men zich ook realiseren*) het drie- tot vijfvoudige van een normaal woonhuis dient te worden aangebracht. Zonder het treffen van enige bouwkundige voorzieningen wordt er bovendien een contact-geluid-reductie van veel meer dan de vereiste 10 dB mee bereikt, hetgeen de verkoop nog meer stimuleert.

Afgaande op het in het artikel beschrevene, kan dit niet anders dan als een pleidooi voor terugkeer van die moderne boer naar genoemde achterhaalde werkwijzen en methoden worden opgevat.

Daarenboven is het volgens het artikel installeren van twee-laags-parket **tot een reeks -aan totaal overbodige en onzinnige rituelen- van uiterst risicovolle en heikele verrichtingen verworpen**. Naast de veelal tegenwerkende omstandigheden- wordt van de installateurs welhaast een academische achtergrond van een **parkettoloog** verwacht, die ook nog over een halve apotheek aan attributen beschikken moet.

Ook blijkt uit de beschrijving van de cursus -noem het beter een college- dat tweelaagsparket ten opzichte van traditioneel tapis, -noch voor vakgenoten, noch voor de consument-, enig voordeel biedt. Behalve door de arbeidsintensiviteit ervan wordt het veel te duur en de risico's -voor beiden- eraan verbonden zijn te groot en leren : "Blijf er dus vanaf"

De overwegingen die tot die conclusie leiden noem ik in de chronologische volgorde van het in Parketblad gedaan verslag :

“Ondervloercontrole” :

*ondervloer dient voldoende ruw te zijn, zoniet, dan met D 3045 voorstrijken. Materiaalkosten € 1,70/m². Tegelvloer min of meer hetzelfde. Droogtijd 24 uur. Arbeidskosten tenminste € 1,50/m².

“Opstookprotocol” :

*temperatuur ondervloer boven 15 graden Celcius. *Op het moment dat ik dit hier schrijf (eind jullie) is het buiten 17 graden Celcius en de temperatuur van de ondervloer binnen in onze showroom minder dan 11 graden Celcius. Dat maakt -nog afgezien van het feit, dat zo'n meting -doorgaans- onmogelijk is-* het leggen in die omstandigheid onuitvoerbaar. Men weet immers niet waarmee men bezig is.

*vloerverwarming nat of droog aangebracht, ook nog gediversifieerd.

*vloerverwarming trapsgewijs opstarten.

“Voorstrijken”

*voorstrijken (droogtijden in alle gevallen tenminste 24 uur) met D3040, D3045 of PU 280 **“eigenlijk altijd vereist”**. Wat mag dat alleen al aan materialen, wachttijden, op- en neer rijden wel niet kosten ??

“Egaliseren”

*Z615, Z680 of Z670, met eveneens droogtijden van tenminste elk 24 uur, met alle genoemde werkzaamheden en problemen daaromheen. En reken de kosten van dat op en neer rijden -en niet gestaag door kunnen werken- ook eens uit.

*tocht op de vloer, zonlicht, ramen afplakken, kantenstroken, zakken in de zon, slechts een keer doorroeren, hoeveelheid (teveel of te weinig) water te warm water (20 graden) of te koud ; water te nat of te droog ; te late of onvoldoende reiniging van kuipen, slechte hechtingen door diverse oorzaken (ook op de egalisatie met alle risico's van dien, te glad gepolijst en ga zo maar door.

“Problemen oplossen”

*De meesten daarvan zijn bovenstaand al genoemd.

Semi-tapis

De “semi-professionele” semi-tapis benaming van het product is een onzinnige vondst. Het is een geheel zelfstandig PARKET-systeem, dat met tweelaags-parket of gewoon met Tweelaags (Ned), Zweischicht (D) of Twolayers (Eng) wordt aangeduid. Met tapis heeft het niets meer van doen.



ELASTILON maakt HET VERSCHIL



“Ondervloercontrole”

Naast vlakheid en vochtgehalte ván en ín ondervloer zijn alle andere eigenschappen daarvan volslagen irrelevant.

“Opstookprotocol”

Er zijn wel duizenden vierkante meters “juist” op vloerverwarming aangebracht. Zie hiervoor ook onze destijdse publicatie :

“Och, och..., die vloerverwarming toch”

Nog nooit is daarbij een opstart-advies gegeven en al zeker niet zo’n advies.

“Voorstrijken”

Al die materialen en genoemde “semi” apothekers-attributen, hebben wij sedert 1994 nooit meer in huis gehad, laat staan dat ze ooit zijn gebruikt of toegepast.

“Egaliseren”

Doen wij -indien nodig- natuurlijk ook, maar beslist niet, zoals in de betreffende cursus, -met al die onmogelijke werkzaamheden en vloeistoffen- is geleerd en geadviseerd. We doen dat “droog” en zonder de ondergrond nog meer te belasten als die al is belast en waardoor die inklinking van de ondergrond nu juist veroorzaakt is en door die toegenomen belasting nog erger wordt.

“Problemen oplossen”

Om die te doen ontstaan zou men een duivels-kunstenaar moeten zijn. Het systeem is volkomen **risicoloos**.

“Luchtbevochtigers”

Ofschoon daarover in het verslag niet wordt gerept, bij ELASTILON-systemen totaal nodeloos.

“Productiviteit”

50% tot 70% sneller en efficiënter dan traditioneel.

Och, och...die vloerverwarming toch

"In aansluiting op het artikel 'Vloerverwarming vereist trendbreuk' zijn wij al eerder op het thema ingegaan. Het betrof het verslag van een CBW-debat van een gelijke strekking, waarvan niet zonder verbazing kennis genomen werd. De vraag die rees was: Hoe bestaat het dat ons bedrijf al sedert de tachtiger jaren in België en Nederland parket- en strokenvloeren op vloerverwarming legt - en monumentale panden zijn daarbij - terwijl die combinatie in Nederland anno 2005 nog steeds ter discussie staat?"

"Tekenend voor het artikel is waar de verwarmingsbranche de parketteur beleert hoe parket moet worden aangebracht en zelfs houtkennis demonstreert. "Het is goed dat terzake de ene discipline met de andere communiceert, maar waar de bakker de slager vertelt hoe de worst gedraaid ; omgekeerd, de slager die de bakker zegt hoe het deeg gekneet ten behoeve van het worstenbrood. . . Dat gaat ons te ver. Ook van onze afnemers in Oostenrijk en Zwitserland (vloerverwarmings- en parketlanden bij uitstek) hebben wij van problemen en discussies rond het thema nog nooit gehoord.

Terzake nog een anekdote ter schildering van deze kritische aantekening. Onder onze rook is een solide en alom gerespecteerd parketbedrijf gevestigd waarvan de neef van de eigenaar-directeur een prachtige bungalow heeft gebouwd. Tegen de tijd van oplevering stapt de neef naar zijn oom en zegt: 'Beste Oom, nu moet er nog een mooie parketvloer van je in.' Oom repliceert: 'Jongen, je hebt vloerverwarming. Daar begin ik dus niet aan.' Neef laat het er niet bij zitten en wendt zich met tekening en al tot ons bedrijf. De tekening laat een prachtig ingedeelde ruimte zien. Daar valt iets moois van te maken, denkt men bij Osbe. Maar dat even terzijde nog. Neef koopt de vloer dus niet bij zijn eigen Oom, maar bij de concurrent van hem. Als de vloer nog niet half is gelegd, komt Oom na werktijd bij diens neefje nog even langs. Hij komt kijken waar Osbe mee bezig is. Hij wil weten waarom wat hij niet kan (wederom uit agnosie, vermeend), dan dus maar door Osbe wordt gedaan. Hij neemt het gedeelte dat al is gelegd uiterst kritisch in ogenschouw en constateert hoorbaar naar zijn neef dat Osbe tot dusver netjes gewerkt heeft. Dan neemt hij een parketdeel van de stapel die nog in de ruimte ligt, bekijkt het lang en aandachtig, legt het langzaam terug terwijl hij tegen zijn neef mompelt : "Oh, dat KEN ik niet." Het betreft hier een product waarover in de vakliteratuur -vooral in de Duitse- dan al maanden, zoniet jaren is gepubliceerd. Desondanks : Oom kent het niet.' Dit is de parketbranche ten voeten uit. Zij mist nieuwsgierigheid, ergo kennis, drang naar innovatie, fantasie, voorstellingsvermogen en creativiteit.

F.J. van Bers